

ЗАТВЕРДЖЕНО

вченою радою

Київського національного
лінгвістичного університету

10 жовтня 2019 р., протокол № 5

Ректор

_____ Р. В. Васько

ПРОГРАМА

**забезпечення якості освітньої діяльності та якості вищої освіти в
Київському національному лінгвістичному університеті**

ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

У більшості країн світу особливу увагу звертають сьогодні на забезпечення якості освіти, яку розглядають як один з основних інструментів реагування на виклики часу. Україна поступово інтегрує до європейського освітнього простору, який спирається на європейську інтелектуальну, наукову і культурну спадщину, характеризується постійною співпрацею між державою, закладами вищої освіти (далі – ЗВО), здобувачами вищої освіти, науково-педагогічними працівниками, роботодавцями та іншими зацікавленими сторонами. Забезпечення якості вищої освіти кожною зі сторін визнається центральним завданням усіх інституціональних змін у сфері вищої освіти. Проблема забезпечення якості освіти є наскрізною в Болонському, Копенгагенському та Туринському процесах; відповідні програми заходів реалізуються як на регіональному, національному і галузевому рівнях, так і на рівні окремих закладів вищої освіти.

Закон України «Про вищу освіту» визначає систему забезпечення якості вищої освіти в державі як таку, що має три рівні:

- 1) система забезпечення закладами вищої освіти якості освітньої діяльності та якості вищої освіти (система внутрішнього забезпечення якості освіти);
- 2) система зовнішнього забезпечення якості освітньої діяльності закладів вищої освіти та якості вищої освіти;
- 3) система забезпечення якості діяльності Національного агентства із забезпечення якості вищої освіти і незалежних установ оцінювання та забезпечення якості вищої освіти.

Згідно зі статтею 16 Закону України «Про вищу освіту» система забезпечення закладом вищої освіти якості освітньої діяльності та якості вищої освіти (система внутрішнього забезпечення якості) в умовах Київського національного лінгвістичного університету (далі – Університет, КНЛУ) передбачає здійснення таких процедур і заходів:

- визначення принципів і процедур забезпечення якості вищої освіти;
- здійснення моніторингу та періодичного перегляду освітніх програм;
- щорічне оцінювання здобувачів вищої освіти, науково-педагогічних працівників Університету та регулярне оприлюднення результатів таких оцінювань на офіційному веб-сайті КНЛУ, на інформаційних стендах тощо;
- забезпечення підвищення кваліфікації науково-педагогічних і педагогічних працівників;
- забезпечення наявності необхідних ресурсів для організації освітнього процесу, зокрема самостійної роботи студентів, за кожною освітньою програмою;
- забезпечення наявності інформаційних систем для ефективного управління освітнім процесом;
- забезпечення публічності інформації про освітні програми, рівні вищої освіти та кваліфікації;

- забезпечення ефективності системи запобігання та виявлення академічного плагіату в наукових працях науково-педагогічних працівників і роботах здобувачів вищої освіти Університету;
- інших процедур і заходів.

Вихідний перелік показників, на які має орієнтуватися система забезпечення якості освіти у ЗВО, і відповідний рівень вимог до діяльності закладу освіти визначаються зовнішніми процедурами гарантування якості – процедурами ліцензування та акредитації, визначеними МОН України, процедурами акредитації та критеріями оцінювання Європейської Асоціації із забезпечення якості вищої освіти, Європейської Асоціації Університетів, Європейської Асоціації закладів вищої освіти, загальноновизнаних рейтингів тощо. Водночас процедури керівництва якістю є необхідним, але недостатнім складником забезпечення якості освіти, оскільки неспроможні гарантувати зростання якості освіти у ЗВО.

Внутрішньоуніверситетська програма забезпечення якості освіти в Університеті, крім моніторингу багатьох кількісних показників, спрямована на підтримку системи цінностей, традицій, норм (як загальноуніверситетського рівня, так і субрівнів академічних підрозділів – факультетів, кафедр, інших структурних підрозділів), які, власне, й визначають ефективність функціонування Університету.

Вихідними, засадничими позиціями – принципами, що забезпечують ефективне функціонування системи забезпечення якості освіти в Університеті, є:

- розуміння та виконання вимог до освітнього процесу з урахуванням досягнень науково-технічного прогресу й міжнародних стандартів;
- орієнтація на споживача освітнього продукту;
- мобільність і динамічність системи освітнього менеджменту;
- постійне вдосконалення освітнього процесу з урахуванням результатів моніторингу;
- урахування ситуації на ринку освітніх послуг;
- урахування ситуації на ринку праці;
- лідерство керівника;
- демократизм – залучення до освітнього процесу науково-педагогічних працівників, співробітників, здобувачів вищої освіти і студентського самоврядування;
- процесуальний і системний підхід до здійснення освітнього менеджменту;
- обґрунтоване ухвалення управлінських рішень;
- постійне поліпшення діяльності Університету.

Домінуючою тенденцією розвитку взаємодії сфери освіти і ринку праці є визнання провідної ролі у визначенні якості підготовки як оцінки результатів, так і власне процесу освіти.

Аналіз чинників, що зумовлюють досягнення якості освітнього процесу в закладі вищої освіти взагалі і рівня освіченості кожного окремого студента зокрема, дозволяє зробити висновки на користь організації такого освітнього простору у ЗВО, в якому акцент робиться на студентоцентрованому підході, активній позиції того, хто навчається, на ставленні до нього з боку викладача як

до психологічно рівного. Виходячи з таких принципів побудови освітнього процесу, в Університеті обираються особистісно орієнтовані, інтерактивні технології організації освітнього процесу.

1. Заходи, спрямовані на здійснення моніторингу, періодичного перегляду та вдосконалення освітніх програм

На сьогодні зміст навчальних планів за освітніми програмами спеціальностей формується з урахуванням вимог затверджених стандартів вищої освіти, нормативних документів МОН України. Цей перелік є достатнім для забезпечення відповідності критеріям процедур ліцензування та акредитації і передбачає розв'язання проблем:

- зростання привабливості і прозорості освітніх програм Університету для потенційних споживачів;
- урахування тенденцій розвитку освітніх програм і вимог до них, зокрема дескрипторів рамок кваліфікацій ЄПВО (EQF for HE, Болонський процес) і навчання впродовж життя (EQF – LLL, ЄС) тощо, на ринку освітніх послуг Європи і світу загалом і в конкретній предметній галузі зокрема;
- урахування вимог Законів України «Про освіту» і «Про вищу освіту» до структури рівнів і ступенів вищої освіти, освітніх програм спеціальностей і спеціалізацій;
- забезпечення академічної мобільності здобувачів вищої освіти;
- підвищення здатності випускників до працевлаштування як у найближчій перспективі, так і в майбутньому (у зв'язку зі змінами вимог ринку праці).

Основними принципами створення освітніх програм нового покоління стали такі:

- навчання здійснюється за напрямами наукової спеціалізації, тобто реалізується галузевий принцип підготовки випускників;
- навчання в бакалавраті (4 роки навчання) базується на формуванні у студентів загальних уявлень про обраний науковий напрям і передбачає поряд із загальною і фундаментальною фаховою підготовкою формування навичок практичної діяльності в межах обраної спеціальності;
- навчання в магістратурі орієнтоване на освітньо-професійну (1 рік і 4 місяці навчання) діяльність, має більш спеціалізований та індивідуалізований характер.

1.1 Запровадження орієнтованих на студента навчальних планів підготовки здобувачів вищої освіти ступенів «бакалавр» і «магістр»

Ураховуючи рекомендації європейських інституцій, досвід із запровадження рамок кваліфікацій і так званих «еталонів предметних галузей» в ЄС і країнах, які є провідними експортерами освітніх послуг, Університет повинен удосконалювати процес розроблення навчальних планів, які мають орієнтуватися не на викладача, а на здобувача вищої освіти. Процедура

затвердження, моніторингу і періодичного перегляду програм підготовки і кваліфікацій має включати такі кроки:

1.1.1 Формулювання цілей і завдань освітніх програм:

1.1.1.1 Обґрунтування своєрідності кожної програми підготовки з урахуванням думок роботодавців, фахівців і академічної спільноти (на регіональному / національному / європейському рівнях).

1.1.1.2 Визначення профілю кожної програми підготовки відповідно до рівня кваліфікацій, що присвоюються, і з урахуванням типових видів занять випускників (карта професій).

1.1.1.3 Визначення в кожній програмі підготовки загальних (інструментальних, міжособистісних, системних, зокрема й soft skills) і фахових компетентностей, які необхідно сформувати і які є необхідними для визнання професійної та / або академічної кваліфікації.

1.1.2 Визначення кінцевих результатів навчання (опис того, що студент повинен знати, уміти і бути здатним продемонструвати після завершення навчання) за відповідною програмою підготовки. Кінцеві результати навчання програм підготовки різних рівнів мають чітко відрізнятися. Так само мають відрізнятися кінцеві програмні результати навчання за кожною освітньою програмою.

Програмні результати навчання мають бути описані мовою, доступною для розуміння студентами, роботодавцями та іншими зацікавленими сторонами.

1.1.3 Визначення критеріїв, за якими оцінюється досягнення студентами цілей освітньої програми та рівня їхніх досягнень.

1.2 Порядок розроблення навчального плану

1.2.1 Вибір видів навчальної діяльності, які дозволяють досягнути визначених результатів навчання.

1.2.2 Розроблення структури навчального плану: визначення переліку і змісту навчальних дисциплін і практик; розподіл навчального часу студента; визначення підходів до викладання та учіння, а також методів оцінювання.

1.2.3 Вибір студентами навчальних дисциплін у межах, передбачених відповідною освітньою програмою та навчальним планом, обсягом, що становить не менше як 25 відсотків загальної кількості кредитів ЄКТС, передбачених для кожного рівня вищої освіти. При цьому здобувачі певного рівня вищої освіти мають право обирати навчальні дисципліни, що пропонуються для інших рівнів вищої освіти, за погодженням з деканом відповідного факультету. При цьому слід урахувати, що:

- сфера інтересів науково-педагогічних працівників при формуванні навчального плану має бути врахована, однак її роль є значно меншою порівняно із запланованими результатами навчання, що і є суттю студентоорієнтованого підходу до формування навчального плану;

- мінімізація кількості навчальних дисциплін сприяє підвищенню об'єктивності оцінювання рівня сформованості компетентностей у студента як завдяки можливості досягнення відповідності змісту дисципліни запланованим результатам навчання, так і можливості об'єднати експертний потенціал науково-педагогічних працівників у процесі підсумкового оцінювання.

1.2.4 Формулювання вимог до результатів навчання за попереднім рівнем.

1.2.5 Формулювання критеріїв, за якими відбуватиметься перегляд навчальних планів у результаті як зворотного зв'язку з науково-педагогічними працівниками, здобувачами вищої освіти, випускниками і роботодавцями, так і внаслідок прогнозування розвитку галузі і суспільства.

Відповідальні за впровадження: випускові кафедри; вчені ради факультетів; навчально-методичний відділ; проректор з навчально-виховної роботи; проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків; вчена рада Університету; ректор.

Критерії ефективності заходів з розроблення навчальних планів: індекс працевлаштування випускників; участь у міжнародних програмах підготовки; мобільність студентів; рейтинг за оцінками роботодавців.

1.3 Підвищення якості методичного забезпечення навчальних дисциплін

Кадровий склад Університету, в якому майже 570 штатних науково-педагогічних працівників (ще близько 40 фахівців залучено за різними формами сумісництва) здійснюють підготовку фахівців з вищою освітою за 6 спеціальностями. Особливість освітніх програм Університету – підготовка майбутніх фахівців-філологів з двох іноземних мов, а також майбутніх викладачів української, іноземних мов, фахівців-правознавців, менеджерів, туризмознавців, маркетологів із поглибленим знанням кількох іноземних мов. Усього в Університеті вивчається і досліджується 21 мова. Завдяки взаємній участі факультетів в освітньому процесі вдається забезпечити на високому фаховому рівні викладання всіх без винятку навчальних дисциплін і надати їм необхідну методичну підтримку. Для глибокої реалізації цієї спроможності, уведення до освітніх програм підготовки фахівців-філологів третьої іноземної мови, а також урахування специфічних потреб викладання за спеціальностями необхідно:

1.3.1 Встановити, що методичне забезпечення навчальної дисципліни і компетенція щодо визначення достатності фахового рівня науково-педагогічного працівника, який / яка забезпечує її викладання, покладається на кафедру, наукове спрямування якої найповніше відповідає змісту навчальної дисципліни.

1.3.2 З метою забезпечення єдиних методичних підходів до викладання навчальних дисциплін, які є профільними одночасно для кількох кафедр, а також для забезпечення належного рівня експертизи навчально-методичних розробок, сформувати науково-методичну раду Університету.

Покласти відповідальність за визначення відповідності змісту навчальних дисциплін профілю наукових інтересів кафедр на науково-методичну раду Університету.

1.3.3 При плануванні освітнього процесу неухильно дотримуватися принципу забезпечення викладання навчальних дисциплін профільними кафедрами.

1.3.4 З метою урахування специфічних потреб підготовки за спеціальностями зобов'язати науково-педагогічних працівників, які забезпечують викладання навчальних дисциплін, погоджувати робочі програми навчальних дисциплін з відповідними випусковими кафедрами.

1.3.5 Домогтися повного забезпечення здобувачів вищої освіти першого (бакалаврського) і другого (магістерського) рівнів вищої освіти необхідними силабусами з кожної початкової дисципліни, оприлюднення їх на веб-сторінках кафедр Університету.

1.3.6 Активніше використовувати в освітньому процесі можливості навчальної платформи Moodle. Організувати систематичне навчання і методичну підтримку науково-педагогічних працівників, які її опановують.

1.3.7 Розробити процедуру запровадження нових навчальних дисциплін, їх рецензування та внесення до каталогу курсів Університету.

Відповідальні: кафедри Університету; Центр інформаційно-комунікаційних технологій; проректор з навчально-виховної роботи; проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків.

Критерії ефективності заходів з підвищення якості методичного забезпечення навчальних дисциплін: оцінка фахового рівня викладання навчальних дисциплін здобувачами вищої освіти, випускниками, науково-педагогічними працівниками, зовнішніми експертами.

1.4 Посилення практичної підготовки студентів

Серед переліку складників якості освіти одним із найважливіших показників є рівень практичної підготовки студентів та їхня здатність виконувати професійні функції. За експертними оцінками, цим параметром випускники українських ЗВО поступаються європейським колегам найбільше.

Ураховуючи важливість практичної підготовки, слід не лише передбачати в навчальних планах проходження здобувачами вищої освіти навчальної та виробничої практик, але й узгоджувати з потенційними роботодавцями обсяги і види практичної підготовки, терміни її проведення тощо. Необхідно також:

1.4.1 Оптимізувати види навчально-виробничих практик, удосконалювати їх організаційне забезпечення та контроль за якістю проведення й оцінювання.

1.4.2 Створити програми наскрізної практичної підготовки майбутніх фахівців з усіх спеціальностей, передбачивши наступність формування необхідних компетентностей відповідно до визначеної кваліфікації.

1.4.3 Створити спільно зі спеціалізованим закладом загальної середньої освіти школу-лабораторію як базу для педагогічної навчальної та виробничої практик.

1.4.4 Створити експериментальні навчальні лабораторії для набуття студентами спеціальностей Психологія, Право, Менеджмент, Маркетинг, Туризм фахових умінь і навичок. Передбачити практики без відриву від навчання.

Відповідальні за впровадження: випускові кафедри; навчально-методичний відділ; відділ обліку та сприяння працевлаштуванню студентів; проректор з навчально-виховної роботи; проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків; проректор з наукової роботи.

Критерії ефективності заходів з посилення практичної підготовки студентів: індекс працевлаштування випускників; рейтинг за оцінками роботодавців.

1.5 Запровадження освітніх програм післядипломної освіти

Одним із засобів утвердження провідної ролі Університету у сфері вищої освіти України та одночасно чинником, що сприятиме налагодженню співпраці з реальним сектором економіки, є створення програм підвищення кваліфікації для фахівців з вищою освітою. Такі програми надають можливість (шляхом набуття відповідних компетентностей) отримати додаткові кваліфікації в межах того самого освітнього рівня і тієї самої професії, що сприяє кар'єрному зростанню і підвищує здатність працевлаштування. Розроблювані програми мають бути двох типів:

1. Програми підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників ЗВО.

Такі програми формуються за спеціальностями, підготовку з яких забезпечує Університет, на тривалу перспективу.

Відповідальні за впровадження: Центр навчання іноземних мов і післядипломної освіти, вчені ради факультетів; проректор з навчально-виховної роботи; проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків.

Критерії ефективності програм підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників ЗВО: кількість слухачів та їх кар'єрне зростання; участь у міжнародних програмах підготовки; рейтинг за оцінками керівництва інших ЗВО і науково-педагогічних працівників.

2. Тематичні програми підвищення кваліфікації фахівців-практиків.

Програми формуються випусковими кафедрами на замовлення роботодавців і відповідно до узгоджених із роботодавцями вимог (обсяги, тривалість, вимоги до оцінювання тощо). Термін існування таких програм і порядок їх оновлення визначає замовник.

Відповідальні за впровадження: Центр навчання іноземних мов і післядипломної освіти, випускові кафедри; вчені ради факультетів; проректор з навчально-виховної роботи; проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків.

Критерії ефективності тематичних програм підвищення кваліфікації фахівців-практиків: кількість слухачів та їх кар'єрне зростання; участь у міжнародних програмах підготовки; рейтинг за оцінками роботодавців.

2. Оцінювання здобувачів вищої освіти, науково-педагогічних працівників Університету та регулярне оприлюднення результатів такого оцінювання на офіційному веб-сайті Університету, на інформаційних стендах тощо. Заходи, спрямовані на підвищення рівня об'єктивності оцінювання

Діагностику результатів навчання студентів як один з найважливіших складників освітнього процесу, який має значний вплив на майбутню кар'єру випускників, необхідно здійснювати на високому професійному рівні. Саме система діагностики дає важливу інформацію про ефективність учіння здобувачів вищої освіти, їхньої самостійної роботи і викладання – професійної діяльності науково-педагогічних працівників. Найбільш загальними критеріями досконалості / недосконалості цієї системи є: підтвердження зафіксованого в Університеті рівня знань і вмінь при експертному (зовнішньому) оцінюванні; кореляція оцінки результатів навчання студента у ЗВО з оцінкою сформованості професійних і загальних компетентностей випускниками і роботодавцями.

2.1 Удосконалення загальноуніверситетських положень про оцінювання набутих студентами компетентностей

2.1.1 Удосконалюючи положення про оцінювання набутих студентами компетентностей, слід намагатися, щоб процедури оцінювання відповідали таким вимогам:

- призначалися для вимірювання досягнень визначених програмних результатів навчання;
- здійснювалися фахівцями, які розуміють роль оцінювання в набутті студентами компетентностей, пов'язаних із їхньою майбутньою кваліфікацією;
- виконувалися більш ніж одним науково-педагогічним працівником (особливо на іспитах і диференційованих заліках);
- мали чіткі й оприлюднені критерії оцінювання;
- відповідали своєму призначенню (діагностичний, поточний, рубіжний, модульний або підсумковий контроль);
- проектувалися з урахуванням усіх можливих наслідків для студента;
- мали чітку регламентацію випадків відсутності студента на заняттях з різних причин;
- гарантували дотримання вимог законодавства про нерозповсюдження конфіденційної інформації;
- відповідали цілям і зобов'язанням, задекларованим Університетом;
- були зіставними в межах Університету;
- підлягали внутрішній (а за необхідності – зовнішній) експертизі;
- підлягали перевіркам на дотримання затверджених процедур (зокрема правил академічної доброчесності).

Відповідальні за розроблення і впровадження: навчально-методичний відділ; проректор з навчально-виховної роботи; проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків.

2.1.2 Удосконалення нормативних документів з оцінювання компетентностей студентів за конкретними спеціальностями (та / або видами навчальної роботи студента) – розроблення процедур (форм організації, методів оцінювання тощо) має відбуватися таким чином, щоб вони:

- забезпечували прозорість процесу оцінювання досягнень здобувачів вищої освіти;
- забезпечували необхідну гнучкість і варіативність системи оцінювання, її диференціацію відповідно до об'єктивної відмінності рівнів освітніх програм, їх спрямованості, специфіки навчальних дисциплін та очікуваних результатів навчання тощо;
- передбачали зворотний зв'язок зі студентом (кожен студент повинен мати можливість дізнатися причини, з яких його / її успішність була оцінена відповідним балом) і таким чином забезпечували формувальну функцію;
- здійснювали моніторинг освітнього процесу, підготовку інформації для прийняття рішень щодо його вдосконалення, забезпечували оптимальну поінформованість здобувачів вищої освіти і дієвість накопичувальної системи контролю результатів їх навчання завдяки введенню електронних

журналів успішності студентів та інформаційної системи (ІС) управління освітою.

Відповідальні за розроблення і впровадження: науково-педагогічні працівники; кафедри; навчально-методичний відділ; проректор з навчально-виховної роботи; проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків.

2.1.3 Створення загальноуніверситетського банку екзаменаційних, контрольних завдань і тестів з усіх навчальних дисциплін. Реалізація цього завдання передбачає:

- накопичення інструментарію оцінки успішності навчання студентів за спеціальністю з метою його цільового використання та подальшого вдосконалення;
- формування кейсів, зокрема й електронних, до завдань для проведення моніторингу залишкових знань здобувачів вищої освіти за фаховим спрямуванням з урахуванням знань, умінь, інших компетентностей студента відповідно до вимог роботодавців до певного рівня вищої освіти та пов'язаних з ним посадових обов'язків;
- створення тестологічної групи, основним завданням якої слід було б визначити надання допомоги науково-педагогічним працівникам у напрацюванні інструментів дидактичного вимірювання, зокрема електронних тестових завдань в інформаційному освітньому середовищі, створеному на базі системи управління навчанням Moodle.

Відповідальні за розроблення і впровадження: кафедри; факультети; навчально-методичний відділ; проректор з навчально-виховної роботи; проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків.

2.1.4 Удосконалення системи оцінювання студентів, що навчаються за заочною формою здобуття освіти, шляхом запровадження обов'язкового виконання спеціально розроблених завдань, зокрема й електронних (наприклад, тестових), як передумови допуску до заліку / диференційованого заліку / іспиту.

Відповідальні за розроблення і впровадження: кафедри; факультети; навчально-методичний відділ; проректор з навчально-виховної роботи; проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків.

Критерії ефективності заходів з удосконалення загальноуніверситетських положень про оцінювання знань студентів: кореляція показників успішності з результатами контролю залишкових знань; підтвердження зафіксованого в Університеті рівня знань і вмінь експертним (зовнішнім) оцінюванням; кореляція оцінки результатів навчання студента в Університеті з оцінкою сформованості професійних і загальних компетентностей випускниками і роботодавцями.

2.2 Заходи, спрямовані на забезпечення об'єктивності у присвоєнні кваліфікації

У документах ЮНЕСКО зафіксоване зростання відповідальності університетів за присвоєння кваліфікацій і визнається невідповідність усталених традиційних підходів сучасним вимогам ринку праці: отримання дипломів не може бути автоматичним наслідком складання передбачених програмою іспитів – необхідне підтвердження того, що у випускника сформований мінімально необхідний (пороговий) рівень компетентностей. З метою вдосконалення підходів до роботи екзаменаційних комісій з атестації здобувачів вищої освіти (далі – ЕК) як стосовно оцінювання результатів навчання, так і стосовно присвоєння кваліфікації (і незаангажованості) екзаменаторів (експертів) необхідно:

2.2.1 Удосконалити положення про порядок створення та організацію роботи екзаменаційних комісій з атестації здобувачів вищої освіти, а саме:

- змінити підхід до формування програм атестаційних іспитів та вдосконалити (з урахуванням фахової специфіки) форм їх проведення з метою отримання якомога об'єктивнішої оцінки досягнення випускником запланованих програмних результатів навчання, а не зводити зміст атестаційного іспиту до вибіркового контролю залишкових знань з обмеженого переліку нормативних і спеціалізованих навчальних дисциплін;
- увести чіткі і недвозначні кваліфікаційні вимоги до формування складу ЕК (бажано із залученням роботодавців) і обрання кандидатур на посади голів ЕК.

2.2.2 Розробити і затвердити положення про диплом з відзнакою Київського національного лінгвістичного університету, де чітко описати критерії оцінювання наукової (творчої) роботи, якими повинна керуватися випускова кафедра, надаючи рекомендації щодо видачі студенту-випускнику диплома з відзнакою.

Відповідальні за розробку і впровадження: проректор з навчально-виховної роботи; проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків; проректор з наукової роботи.

Критерії ефективності заходів, спрямованих на забезпечення об'єктивності у присвоєнні кваліфікації: оцінка сформованості професійних і загальних компетентностей випускниками і роботодавцями.

3. Інформаційне забезпечення системи моніторингу якості вищої освіти

Для вдосконалення в Університеті системи із забезпечення якості освітнього процесу необхідно здійснити такі заходи:

3.1 Створити загальноуніверситетську інформаційну систему забезпечення моніторингу якості освіти, яка б забезпечувала оперативний облік процесів і ресурсів, результатів соціологічних опитувань, достовірну архівацію даних про стан освітніх (кадрових, навчально-методичних, інформаційно-бібліотечних, матеріальних тощо) ресурсів структурних підрозділів Університету, аналітичне опрацювання, оперативний пошук, передачу і необхідне подання відповідної інформації тощо.

До переліку основних складників такої інформаційної системи щонайменше мають входити модулі, що відображатимуть:

- якісні та кількісні характеристики контингенту студентського складу;
- результати моніторингу досягнень студентів і показники їхньої успішності;
- структуру освітніх програм та їх ресурсне забезпечення;
- механізми оцінювання студентами якості чинних освітніх програм;
- якісний склад та ефективність роботи науково-педагогічних працівників;
- можливості випускників влаштуватися на роботу / результати працевлаштування;
- наявні навчальні і матеріальні ресурси та їх вартість;
- ключові показники діяльності структурних підрозділів тощо;
- загальні характеристики та основні показники діяльності Університету та порівняння з показниками інших однопрофільних закладів;
- інформацію про місце закладу вищої освіти серед інших університетів з посиланнями на результати вітчизняних, європейських і світових рейтингів.

Системний облік і аналіз ресурсів має стати ефективним інструментом у руках керівництва кафедр, факультетів і Університету загалом для забезпечення та поліпшення якості освітньої діяльності закладу.

Усі ці кроки дозволять здійснити підготовку Університету до зовнішнього комплексного моніторингу якості освіти, включаючи моніторинг за європейськими вимогами в системі ENQA (European Network for Quality Assurance), що сприяє забезпеченню мобільності студентів і підвищенню довіри до закладів вищої освіти.

3.2 Визначити навчально-методичний відділ відповідальним за функціонування загальноуніверситетської інформаційної системи, здійснення інтегрованого аналізу даних та інформаційне забезпечення рішень.

На цей підрозділ має бути покладена відповідальність за:

- методичну підтримку факультетів у здійсненні процедур ліцензування, акредитації тощо;
- координацію підготовки звітів самооцінки Університету;

- вивчення методик укладення міжнародних і вітчизняних рейтингів закладів вищої освіти і напрацювання необхідного методичного інструментарію для участі Університету в цих рейтингах;
- видання бюлетеня моніторингу якості освіти в Університеті.

Відповідальні за впровадження: кафедри; факультети; навчально-методичний відділ; Центр інформаційно-комунікаційних технологій; проректор з навчально-виховної роботи, проректор з наукової роботи, проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків.

4. Забезпечення підвищення кваліфікації науково-педагогічних і педагогічних працівників

Важливим навчальним ресурсом Університету є науково-педагогічні працівники, тому важливо, щоб вони:

- досконало знали і розуміли свою навчальну дисципліну;
- мали необхідні вміння і досвід для того, щоб ефективно передавати студентам свої знання і розуміння предмета в різних ситуаціях навчання;
- мали доступ до інформації про те, як інші оцінюють їхню роботу.

Університет має використовувати певні процедури відбору та призначення на посаду, які дозволяють пересвідчитися в тому, що науково-педагогічний працівник обов'язково володіє щонайменше базовим рівнем компетентності. Крім того, важливим є створення умов і можливостей для вдосконалення фахової майстерності. Нарешті, Університет повинен мати механізми усунення з посад тих науково-педагогічних працівників, які демонструють свою професійну нездатність.

Тому основною вимогою забезпечення якості науково-педагогічних працівників є те, що Університет повинен мати у своєму розпорядженні певні процедури і критерії, які б засвідчували, що науково-педагогічні працівники, які працюють зі студентами, мають відповідну кваліфікацію і високий фаховий рівень для здійснення своїх посадових обов'язків.

4.1 Процедури добору та призначення на посаду науково-педагогічних працівників

Процедури залучення науково-педагогічних працівників до освітнього процесу регламентовані законами України, постановами і розпорядженнями Кабінету Міністрів України. Водночас одне з ключових питань – оцінка рівня компетентності науково-педагогічних працівників – у нормативних документах урегульоване лише рамково, за обмеженим переліком формальних ознак, більшість із яких до того ж характеризує (якісно та кількісно) рівень наукових досліджень, тоді як якість викладання переважно описується критеріями, що не

підлягають вимірюванню. Складність комплексного оцінювання фахового рівня викладача саме як науково-педагогічного працівника не є внутрішньоукраїнською проблемою, вона виявляється і в структурі показників, і вагових коефіцієнтах абсолютної більшості рейтингів, що визначають престиж університетів.

Як наслідок, для прийняття рішень щодо фахової придатності претендента на посаду науково-педагогічного працівника домінуючою є оцінка наукової діяльності (фахового рівня у відповідній науковій галузі). Приймаючи як аксіому обов'язковість поєднання науково-педагогічними працівниками у своїй професійній діяльності викладання та науково-дослідної роботи, Університету слід удосконалити (у межах, передбачених чинними нормативними документами) наявні процедури зарахування і продовження терміну перебування на посаді науково-педагогічних працівників, а саме:

4.1.1 Розробити посадові інструкції науково-педагогічних працівників.

4.1.2 Удосконалити наявні та запровадити нові критерії (з відповідною диференціацією за посадами та з урахуванням специфіки окремих структурних підрозділів), які б засвідчували, що особи, залучені до викладацької роботи (зокрема на умовах сумісництва), щонайменше:

- мають відповідну кваліфікацію та / або високий фаховий рівень у відповідній науковій галузі або є визнаними практикаками;
- здатні отримувати і генерувати нові знання, адаптувати їх до нових умов і вимог;
- мають як мінімум базовий рівень компетентності для здійснення своїх посадових обов'язків;
- мають необхідні вміння і досвід для того, щоб ефективно передавати студентам свої знання і розуміння предмета в різних ситуаціях навчання; мають внутрішню потребу в цьому;
- мають здатність встановлювати контакти із зовнішнім і внутрішнім середовищем, з яким необхідно працювати;
- мають певний науковий доробок у своїй галузі, здатність організувати спільну зі студентами науково-дослідну роботу.

4.1.3 Визначити порядок допуску до читання лекцій науково-педагогічних працівників, які не мають наукового ступеня та / або вченого звання.

4.1.4 Передбачити для осіб, що обираються (переобираються) на посади завідувачів кафедр, представлення на вчену раду Університету програми розвитку кафедри.

4.1.5 Розробити та запровадити систему оцінювання ефективності роботи науково-педагогічних працівників, яка б, крім відомостей про участь у науковій роботі та про кількість наукових, науково-методичних видань і навчально-методичних розробок, включала показники, за допомогою яких можна охарактеризувати:

- якість проведення навчальних занять (за моніторинговими опитуваннями студентів, випускників, науково-педагогічних працівників кафедр,

- науково-педагогічних працівників, які забезпечують дисципліни, що є наступними у структурно-логічній схемі викладання тощо);
- рівень прогресу студентів (оцінюється за часткою студентів, яким зараховані кредити за опанування навчальної дисципліни / модуля, і показниками успішності упродовж семестру і на підсумковому контролі, з урахуванням результатів вступного контролю і показників успішності з навчальних дисциплін, які викладалися раніше);
 - якість оцінювання успішності студентів (за розподілом оцінок з навчальних дисциплін впродовж семестру і на підсумковому контролі; за порівнянням розподілу оцінок того самого контингенту студентів на споріднених дисциплінах / дисциплінах того самого рівня складності в той самий період часу; за результатами контролю залишкових знань студентів; за порівнянням з успішністю студентів на дисциплінах, які викладалися раніше / пізніше, але в яких оцінювалося набуття студентами тих самих чи однотипних компетентностей тощо);
 - рівень науково-методичних видань і навчально-методичних розробок (експертні оцінки, зокрема зовнішні);
 - підвищення кваліфікації;
 - участь у методичній роботі кафедр, факультетів;
 - участь у роботі з організації освітнього процесу;
 - участь в організації науково-дослідної роботи студентів факультетів, Університету;
 - участь у профорієнтаційній роботі;
 - участь в інших заходах / роботах / проєктах, спрямованих на зростання якості освіти в Університеті, на підвищення ефективності діяльності Університету тощо;
 - інше.

4.1.6 Приймаючи рішення про продовження перебування на посаді, заохочення, накладання дисциплінарних стягнень, дострокове припинення трудових відносин тощо, враховувати оцінку ефективності роботи науково-педагогічного працівника (з диференціацією за посадами і з урахуванням специфіки структурних підрозділів).

4.1.7 Розробити процедуру дострокового припинення трудових відносин із тими науково-педагогічними працівниками, які демонструють свою професійну нездатність як викладачі.

Відповідальні за розроблення і впровадження: проректор з навчально-виховної роботи; проректор з наукової роботи, проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків.

Критерії ефективності процедур добору та призначення на посаду науково-педагогічних працівників: оцінка фахового рівня науково-

педагогічних працівників студентами, випускниками, науково-педагогічними працівниками, зовнішніми експертами.

4.2 Заходи, спрямовані на вдосконалення фахової майстерності науково-педагогічних працівників

Університет має створювати умови і можливості для вдосконалення фахової майстерності науково-педагогічним працівникам, запроваджувати програми, спрямовані на вдосконалення професійних умінь молодих науково-педагогічних працівників, а також сприяти формуванню атмосфери, в якій професійні вміння науково-педагогічних працівників належно оцінюватимуться як оточенням, так і ними самими. Для реалізації вказаних завдань доцільно запровадити такі заходи:

4.2.1 Розробити і затвердити концепцію підвищення кваліфікації науково-педагогічних працівників, передбачивши виділення хоча б мінімально-необхідних фінансових ресурсів і використання створених в Університеті програм підвищення кваліфікації.

4.2.2 Встановити, що після зарахування на роботу (у штат чи на умовах сумісництва) кафедра зобов'язана надати науково-педагогічному працівникові точний і відповідний сучасному стану справ опис його функціональних обов'язків, профілю діяльності кафедри, вимог організації освітнього процесу, очікуваних програмних результатів навчання за програмою (програмами) підготовки фахівців, до яких долучена кафедра тощо.

4.2.3 Запровадити на базі кафедри психології, педагогіки і фізичного виховання, кафедри методики викладання іноземних мов й інформаційно-комунікаційних технологій обов'язкову річну програму підготовки для штатних викладачів, залучених до науково-педагогічної роботи вперше.

4.2.4 Ураховуючи зростання наставницького складника в кураторській роботі та відсутність у більшості науково-педагогічних працівників спеціальної педагогічної підготовки, запровадити регулярні семінари з підвищення кваліфікації кураторів академічних груп.

4.2.5 Ураховуючи зростаюче з року в рік залучення до освітнього процесу аспірантів (що відповідає сучасній практиці більшості університетів світу), посилити педагогічну підготовку аспірантів, запровадивши на першому році навчання в аспірантурі спецкурсу з розвитку професійно-педагогічної компетентності викладача.

4.2.6 Ураховуючи роль англійської мови в сучасному науковому світі та на ринку освітніх послуг, сприяти підвищенню рівня володіння науково-педагогічними працівниками англійською мовою. Зокрема:

- забезпечити фінансове стимулювання викладання професійних дисциплін англійською мовою та публікації наукових статей у провідних фахових міжнародно визнаних виданнях;

- встановити обов'язкову кваліфікаційну вимогу володіння англійською мовою при зарахуванні за контрактом (уперше) на посади науково-педагогічних працівників.

4.2.7 Ураховуючи провідну роль і відповідальність завідувачів кафедр у забезпеченні освітнього процесу, відновити функціонування кадрового резерву на заміщення посад завідувача кафедри і запровадити обов'язковий курс підвищення кваліфікації для претендентів на цю посаду.

Відповідальні за розробку і впровадження: випускові кафедри; кафедра психології, педагогіки і фізичного виховання; кафедра методики викладання іноземних мов й інформаційно-комукаційних технологій; проректор з наукової роботи; проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків; проректор з наукової роботи.

Критерії ефективності заходів, спрямованих на вдосконалення фахової майстерності науково-педагогічних працівників: оцінка фахового рівня науково-педагогічних працівників студентами, випускниками, науково-педагогічними працівниками, зовнішніми експертами.

5. Забезпечення наявності необхідних ресурсів для організації освітнього процесу, зокрема самостійної роботи студентів, за кожною освітньою програмою

Важливим складником забезпечення якості освіти є навчальні ресурси. КНЛУ прагне, щоб його наявні ресурси (бібліотека, читальні зали, кабінети, лабораторії, комп'ютерні класи, Центри), були достатніми і відповідали змісту тих програм, які пропонує Університет. Здобувачі вищої освіти, як головні користувачі цих ресурсів, повинні мати можливість впливати на їх удосконалення та оптимізацію. Університет має постійно відстежувати, переглядати і вдосконалювати оптимальність служб підтримки, щоб вони були доступні та результативні. Для досягнення ефективності діяльності Університету із забезпечення ресурсної підтримки освітнього процесу необхідно здійснити такі заходи:

5.1 Розширювати ресурс електронної бібліотеки, забезпечити його доступність для науково-педагогічних працівників, аспірантів, інших здобувачів освіти з веб-сайту Університету.

5.2 Створити в Університеті освітній веб-сайт на базі системи управління навчанням Moodle та забезпечити кожен навчальну дисципліну електронним навчально-методичним комплексом, доступним для користування науково-

педагогічними працівниками і супроводом здобувачів вищої освіти в інформаційному освітньому середовищі Університету.

5.3 Створити на кожній кафедрі паперовий та електронний банк завдань для самостійної роботи здобувачів вищої освіти, методичні рекомендації щодо їх виконання, зокрема для студентів заочної форми здобуття освіти.

5.4 Забезпечити наявність необхідних електронних освітніх ресурсів для організації освітнього процесу, зокрема самостійної роботи студентів, як доступне, оперативне джерело інформації, сформоване на основі якісної наукової, навчально-методичної бази. Це, зокрема, створення електронних силабусів, підручників, електронних навчальних посібників, електронних конспектів лекцій та їх мультимедійних презентацій, що викладають зміст теоретичного складника дисципліни, і методичних вказівок до самостійної роботи студентів, які містять короткий виклад тем, винесених на самостійне опрацювання, алгоритми розв'язання завдань і задач, індивідуальні розрахункові завдання, тести для проведення різних форм контролю знань тощо.

5.5 Дбати про забезпечення освітнього процесу сучасними інформаційно-комунікаційними технологіями, зокрема електронною поштою та Wi-Fi.

Відповідальні за розробку і впровадження: бібліотека; кафедри; навчально-методичний відділ; проректор з наукової роботи; проректор з навчально-виховної роботи; проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків.

Критерії ефективності забезпечення необхідних ресурсів для організації освітнього процесу, в тому числі самостійної роботи студентів, за кожною освітньою програмою: оцінка фахового рівня навчально-методичного ресурсу студентами, випускниками, науково-педагогічними працівниками, зовнішніми експертами.

6. Забезпечення наявності інформаційних систем для ефективного управління освітнім процесом

Студентоцентрична концепція освіти вимагає напрацювання нових підходів до управління змістом освіти, діагностики та оцінки її результатів, зокрема, як зазначено в комюніке Всесвітньої конференції ЮНЕСКО «Нова динаміка вищої освіти і науки для соціальних змін і розвитку», має гарантувати якість освіти через створення систем забезпечення якості, відповідної культури якості і зразків оцінювання в закладах вищої освіти через застосування інформаційно-комунікаційних технологій у керівництві, викладанні та учінні, що дозволить підвищити доступність вищої освіти, її якість, дозволить надавати здобувачам

вищої освіти знання, формувати уміння, інші компетентності, яких вони потребують у XXI столітті. Відправний пункт для ефективного забезпечення якості – це самопізнання та самовдосконалення.

Університету слід створювати належні організаційно-педагогічні умови для впровадження інформаційних систем ефективного управління освітнім процесом. Для цього необхідно досягти:

- розбудови інформаційної інфраструктури внутрішньої університетської локальної мережі Університету для забезпечення доступу працівників і студентів Університету до інформаційних послуг та інформаційно-комунікаційних технологій;
- спрощення процедури доступу працівників і студентів Університету до інформації та знань за допомогою інформаційно-комунікаційних технологій;
- забезпечення сталого розвитку новітніх інформаційно-комунікаційних технологій, насамперед е-навчання та е-управління з використанням інформаційно-комунікаційних технологій;
- підвищення ефективності та якості управління Університетом з наданням адміністративних послуг в електронній формі, прозорості та відкритості діяльності ректорату та структурних підрозділів Університету (факультетів, кафедр, бухгалтерії, відділу кадрів тощо);
- широкого впровадження інформаційно-комунікаційних технологій в освітню діяльність, архівну та бібліотечну справу, управління освітою;
- посилення мотивації всіх учасників освітнього процесу до використання інформаційно-комунікаційних технологій;
- забезпечення інформаційної безпеки;
- запровадження системи індикаторів розвитку Університету;
- поліпшення кадрового потенціалу у сфері інформаційно-комунікаційних технологій.

Відповідальні за розроблення і впровадження: кафедри; факультети; навчально-методичний відділ; проректор з наукової роботи; проректор з навчально-виховної роботи; проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків.

Критерії ефективності забезпечення наявності інформаційних систем для ефективного управління освітнім процесом: оцінка фахового рівня освітнього процесу студентами, випускниками, науково-педагогічними працівниками, зовнішніми експертами.

7. Забезпечення публічності інформації про освітні програми, рівні вищої освіти та кваліфікації

Європейський стандарт публічності інформації полягає в тому, що Університет повинен регулярно публікувати найсвіжішу, неупереджену й

об'єктивну інформацію – як кількісну, так і якісну – про свою діяльність. Зокрема, необхідно:

7.1 Для системного моніторингу якості і задоволення потреб учасників освітнього процесу створити і постійно підтримувати уніфіковану інформаційну систему з базою даних, яка має містити пропоновані освітні програми і кваліфікації; відгуки здобувачів вищої освіти про співвідношення між якістю освітніх програм, їхньою фаховістю та реальними потребами працедавців; результати соціологічних опитувань студентів і відгуків стосовно ефективності роботи науково-педагогічних працівників.

7.2 Забезпечити студентське представництво у вченій раді Університету, вчених радах факультетів, робочих групах, нарадах, зборах трудового колективу; у різних внутрішніх комісіях з перевірки (оцінювання навчальних дисциплін, відкрите представлення та обговорення результатів опитування, студентське бачення якості, актуальності та ефективності навчальних дисциплін).

7.3 Передбачити такі процедурні механізми забезпечення об'єктивності і публічності інформації: анкети, внутрішні університетські та національні дослідження, фокус-групи, скриньки для пропозицій у загальнодоступних місцях, відкриті форуми з керівниками освітнього процесу (начальником навчально-методичного відділу, завідувачами кафедр, деканами, проректорами та ін.).

7.4 Запровадити практику оприлюднення на відповідних сайтах звітів керівників освітнього процесу у стилі, який є зрозумілим і доступним для цільової аудиторії, з чітким структуруванням, що дозволяє читачеві легко знайти будь-які рішення, схвальні зауваження чи рекомендації.

Відповідальні за розроблення і впровадження: Центр інформаційно-комунікаційних технологій; кафедри; деканати; навчально-методичний відділ; проректор з наукової роботи; проректор з навчально-виховної роботи; проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків.

Критерії ефективності забезпечення публічності інформації про освітні програми, рівні вищої освіти та кваліфікації тощо: оцінка якості змісту, об'єктивності та мобільності інформаційних ресурсів студентами, випускниками, науково-педагогічними працівниками, громадськістю, зовнішніми експертами.

8. Забезпечення ефективності системи запобігання та виявлення академічного плагіату в наукових працях працівників Університету і роботах здобувачів вищої освіти

У сучасних умовах плагіат у науково-освітньому середовищі перетворився на багатолікий соціально-етичний та економіко-юридичний феномен, набув різноманітних форм і вийшов за межі безпосередньо крадіжки результатів інтелектуальної праці, що дозволяє говорити про масштаби проблеми та вимагає встановлення механізмів її запобігання як в Україні загалом, так і в кожному ЗВО зокрема. Згідно зі ст. 50 Закону України «Про авторське право і суміжні права» плагіат визначається як оприлюднення (опублікування), повністю або частково, чужого твору під іменем особи, яка не є автором цього твору.

Академічний плагіат визначають як навмисне відтворення в письмовій або електронній формі чужого твору, опублікованого на паперовому або офіційно оприлюдненого на електронному носії, повністю або частково, під своїм іменем без посилання на автора.

Мета складника цілісного процесу надання якісної вищої освіти в Університеті, що забезпечує запобігання та виявлення академічного плагіату в наукових працях працівників закладу вищої освіти й роботах здобувачів вищої освіти, – забезпечити формування навичок коректного опрацювання джерел інформації, дотримання вимог наукової етики та поваги до інтелектуальних надбань; сприяти активізації самостійності написання роботи й відповідальності за порушення загальноприйнятих правил цитування. З метою створення системи запобігання академічного плагіату в наукових працях працівників Університету та в роботах здобувачів вищої освіти необхідно здійснити такі заходи:

8.1 Удосконалити Положення про забезпечення ефективної системи запобігання та виявлення академічного плагіату в наукових працях науково-педагогічних працівників і роботах здобувачів вищої освіти в Університеті; розмістити його на офіційному сайті КНЛУ; завідувачам кафедр, науковим керівникам ознайомити із цим Положенням науково-педагогічних працівників, аспірантів, усіх студентів Університету.

8.2 Запропонувати введення до освітніх програм усіх спеціальностей обов'язкового навчального курсу з основ наукового письма та дослідницької роботи, у якому зокрема акцентувати увагу здобувачів вищої освіти всіх форм здобуття освіти на коректному використанні в письмових роботах інформації з інших джерел і шляхах уникнення плагіату, на правилах оформлення цитувань та укладання списку використаних джерел.

8.3 Покласти на керівників наукових робіт і рецензентів цих робіт відповідальність за недопуск несамостійно виконаних робіт (курскових, кваліфікаційних, проєктів кваліфікаційних завдань тощо) до захисту у відповідних екзаменаційних комісіях; науковий керівник роботи чи її рецензент, який виявив у ній низький відсоток оригінальності, зобов'язаний вчасно інформувати про це автора роботи і винести рішення про повернення її на

доопрацювання, видачу нового завдання тощо; у разі незгоди автора роботи – подати службу записку деканові факультету.

8.4 Імплементувати обов'язкову дворівневу систему перевірки авторських робіт на наявність ознак плагіату:

- перший рівень – застосування технічних засобів і технологічних рішень нового покоління для автоматизованого порівняння роботи з локальною базою даних і мережею Інтернет з метою встановлення частки оригінального тексту;
- другий рівень – візуальне експертне визначення ознак плагіату для випадків, у яких частка оригінального тексту нижча за рекомендовану мінімальну.

8.5 Здійснити заходи щодо приєднання до міжнародних наукометричних баз і розвитку системи електронної бібліотеки з метою запобігання відірваності вітчизняної науки від світового авангарду.

8.6 Розробити механізми застосування дисциплінарних санкцій до студентів, аспірантів і науково-педагогічних працівників за допущення виявів порушення академічної доброчесності, зокрема заборона авторові вносити в перелік своїх наукових і науково-методичних публікацій уже опубліковані твори, в яких встановлено факти плагіату. У разі виявлення фактів порушення академічної доброчесності здобувачами вищої освіти всіх форм здобуття освіти, зокрема списування з паперових та електронних носіїв інформації під час іспитів різного рівня, надати право екзаменатору(ам) / екзаменаційній комісії вилучити у здобувача вищої освіти листок відповіді та вважати результат складання ним іспиту як незадовільний.

Відповідальні за розроблення і впровадження: кафедри; факультети; Центр інформаційно-комунікаційних технологій; навчально-методичний відділ; проректор з наукової роботи; проректор з навчально-виховної роботи, проректор з навчально-виховної роботи та міжнародних зв'язків.

Критерії забезпечення ефективності системи запобігання та виявлення академічного плагіату в наукових працях працівників Університету і роботах здобувачів вищої освіти: оцінка якості студентських робіт науково-педагогічними працівниками, рецензентами, якості наукових і науково-методичних досліджень викладачів – колегами, громадськістю, зовнішніми експертами, зокрема міжнародними.